

ירושלים של צביעות

גולדה מאיר כועסת על העולם בגלל אי-ההבנה שהוא מגלה כלפי תוכניות הבינוי שלנו בירושלים.

„רוטנת“ היא אולי מילה יותר מדוייקת. שכן באופן רשמי, התעלמה הגברת מאיר והמשלה, שבראשה היא ניצבת מהדיון ומהחלטה שנתקבלה באו"ם כי עניין ירושלים, היא מתייחסת כרצינות, ככובד ראש ובהערכה לאו"ם כל עוד תומכים הם בישראל, או לפחות מתעלמים ממנה. ברגע שמתקבלת במועצת-הבטחון או בעצרת האו"ם איזו שהיא החלטה נגדנו, הרי פכת „משפחת העמים“ ל- „מוסד מתרוקן מתוכנו“, ונתר שזכה אין לייחס לו חשיבות רבה.

אני משער שבתגובה לכל החלטה אנטי-ישראלית המתקבלת באו"ם רוי קמת הסבתא מאיר „או"ם-שמים“ על מפתח או ממחטה.

בפתיחת ועידת האינג'ינרים וארכיטקטים, שנערכה לפני שבוע בתל-אביב, שפ"כה הגברת מאיר קיטון של דברי לעג וקלס על החלטה האו"ם בעניין ירושלים. בסרקאזם חלוצי עבה אמרה גולדה ש- „האו"ם מאשים אותנו, לא על כך שירושלים מאוחדת זה ארבע שנים, אלא משום שהישראלים הסירו את גדרות ה- תיל ואת המחיצות בלב העיר, הקימו בתים על סלעים ובשמשים ויש להם תוכנית נוספת ושיקום העיר ובינוייה.“

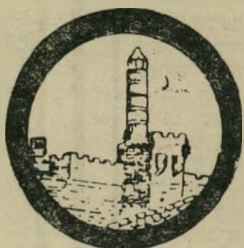
העיתונים, שדיווחו דברי אלוהים חיים אלה, לא מסרו מה היתה תגובתם של האינג'ינרים והארכיטקטים לפרשנות מדינית זו. אני בטוח שהם לא העזו לצחוק בקול רם, אבל חיוך ודאי עלה על פניהם, ולא דווקא כהערכה לחוש ההומור הבריא של ראש-המשלה, אלא כתגובה ל- צביעות שברבריה.

גו באמת! למי היה באה למכור את הולקסים האלה על מעשי החלוצים, המקימים בתים על סלעים ובשממה? כל אינג'ינר וארכיטקט יודע שקרקע עירית מהווה יסוד משובח מאוד לבנייה עירונית. כל מנהאטן יושבת על סלע אחד ענקי, הוץ מזה, חלוצים עיבריים לא עבדו בקושי על עקירת סלעי ירושלים. עבדו שם בבולדוזרים ובחומרי-נפץ, וב- אבן עצמה לא נגעו ידיו של פועל עיברי. את בנייני ירושלים היהודיים, כמו את מרי בית הבניינים בארץ, בונה היום החלוץ העערי.

וממתי מכנים מיגרשים עירוניים ריי-קום בשם „שממה“? נכסי המקרקעין, ארי תם מנסה הגברת מאיר להציג לשממה, מחולקים לפיקים, שכל אחד מהם שווה היום הון תועפות. אני מכיר הרבה אני-שים שהיו מוכנים להפריח כמה דונאמים של שממה כזו. הם עוד היו משלמים ל- ממשלה עבור הזכות החלוצית הגדולה לקחת חלק בבניין הארץ ובתקומת ירושלים.

הצביעות של הממשלה (וגם של הצייר בור) אינה מתבטאת בדברי שמן זית הלוי ציים כאלה בלבד, מה שאנחנו מכנים בשם „איחוד ירושלים“ איננו למעשה סיפוח העיר הערבית.

כשמדובר על שיקום הריסותיה, ה- כוונה להריסת הרובע היהודי בלבד -

לא שמעתי על שום תוכניות לשקם רובי עים אחרים, כשמדובר בפיתוח ירושלים הכוונה לשכונים ויולות, שהזכות לה- גורר בהם שמורה ליהודים בלבד, זו גם הכוונה המסתתרת מאחורי המשפט הנאה „הגדלת כושר-קליטתה של ירושלים“.

העקרון הגדול, עליו מושתת איחודה של העיר, הוא פשוט מאוד. לערבים מרי תר לבוא לקנות בעיר היהודית, ואילו ליהודים מותר לבנות, לרכוש, להרוס ול- הפקיע בעיר הערבית.

אני מתאר לעצמי שאת הריסת שכונת המוגרבים ופתיחת מיגרש-הכדורגל הענקי שלפני הכותל המערבי, רבני אנחנו מגדירים כי „הסדרת מקומות חנייה בעיר“.

כדי למנוע מקום לאיי הבנות, יורשה לי להדגיש שאני תומך בשתי ידי כי איחודה של ירושלים, רי שאין על כל התנגדות להקמת מיבנים חדשים בגבולותיה. נעזוב ברגע זה את עתידה הפוליטי של העיר - זה נושא בפני עצמו. כשאני תומך באיחודה, שיקומה ובינוייה של ירושלים, כוונתי לטובת כל תושביה, ללא הבדל לאום, דת ונצח.

הייתי מאמין בפרואוילוגיה שלנו אילו שמעתי, דרך משל, שיהודים וערבים כי אחד רשאים להתגורר ברמת אשכול וכי שיכוני הגבעה הצרפתית, או אילו הקים משרדה-שיכון במערב העיר שיכון אחד או שניים עבור תושביה הערבים, במידה ומגורים משותפים בבניין אחד אינם נר- אים בעיני המשלה הדוגלת בשוויון על הנייר.

אין לי שום התנגדות להוצאת הערבים מן הרובע היהודי ולאכילוסו עליידי יהודים, אך רעיון איחוד העיר לא היה הופך לפראזה ריקה אילו פונו גם כמה תר שבים יהודים מהווילות של טאלביה, כדי שבעליהן הערבים יוכלו לשוב ולהתגורר בהן.

הייתי מותא כף לרמת-אשכול, אילו הקמנו לערבים על מורדות אבו-תור „רמת-נאששיבי“, לא הייתי מעקם את האף להפקעת הבניין בשיר-ג'ראח עליידי המטה הארצי של המשטרה, אילו החורנו לערבים, כזיסטה סמלית לפחות, את בניין סאנסור או את מלון „פאלאס“.

הייתי משבח את העירייה על הגן הצייר בורי הנאה המשתרע על בית-הקברות ה- מוסלמי בממילא, אילו פיתחו גם את בית הקברות היהודי בהר הזיתים לאמהות רי ילדים ערבים.

לעולם לא אבין למה אנחנו מודעזעים ממעשי „הוואנדאליזם“ של הערבים, אשר השתמשו במצבות יהודיות לצרכי בנייה, בשעה שעקירת מצבות ערביות והפיכתם של בתי-קברות מוסלמים (כמו ממילא, למשל, ובית-הקברות שליד מלון הילטון בתל-אביב) לגנים ציבוריים נראה בעינינו לא רק כמעשה מובן מאליה, אלא כהפרחת השממה.

איחודה של ירושלים חייב להיות מיבי- צע דו-סטרי, שתושביה היהודים והערבים כאחד יהיו ממונו. כל עוד הפעולה ה- לוצית היא הדיסטריה, לא תהיה ברירה אלא לראות בדיבוריה הנאים של הממ- שלה על איחודה, שיקומה ובינוייה של ירושלים - צביעות מתחסדת!

סיסמה מקיר חזק

המשטרה (אם אינני טועה), או אולי עיריית ירושלים, מוכנה לשלם 5000 ל"י לכל אדם שימסור מידע שיביא למעצרו של כותבי סיסמאות על קירות הבתים.

אני מניח שהכוונה איננה לכותבי סיסי- מאות נגד הפאטולוגים בלבד, אלא לכל אדם המלכלך את חזית הבתים, והרואה בהם אמצעי תקשורת להבעת דעותיו ה- נון-קונפורמיסטיות.

יש הגיון מסויים בפרס הגבוה הזה. נראה שאין דרך אחרת לשכנע את אורחי מדינת ישראל של 1971 שמוחבתו האור- חית של כל אדם היא למסור למשטרה עבריינים, המלכלכים את פני ארץ ישראל היפה בסיסמאות של צבעי שמן וזפת.

יחד עם זאת, נדמה לי חייבת להישמר זכותו של כל אורה להביע את דעותיו הקיצוניות במקום ציבורי, זכות אלמנטר- רית זו מגיעה לא רק להרדים, הרואים בנתיחת-מתים פשע מחריד, אלא גם ל- אנשי „מצפן“, שהיו רוצים לכסות את כל הקירות בקריאות „הלאה הכיבוש ה- ישראלי!“

קירות הבתים, ככתלי בתי-השימוש הציבוריים, תמיד שימשו כמה חופשית להבעת דעות וסיסמאות קיצוניות, שאין להן מקום באמצעיות-התקשורת המקובלים. העיתונים, שלא לדבר על הרדיו וה- טלוויזיה, לא תמיד מוכנים להקצות שפה וזמן במדורים המיועדים לכך, לקולו של

שיטה מגוחכת

תופעה מעניינת: כאשר סאדאת חוזר ומצהיר שמצרים לא תסכים לפתיחת ה- תעלה, אלא אם כן ישמש ההסדר החלקי חלק מהסדר כולל, לפיו תיסוג ישראל ל- גבולות שלפני ה-5 ביוני 1967 - מכריז זים הפרשנים המדיניים שלנו בביטול ש- „סאדאת לא חידש דבר“.

כאשר ממשלת ישראל, לעומת זאת, מרי דיעה שהיא לעולם לא תסכים לחזור לגבוי- לות שלפני מלחמת ששת הימים, מגדירים הפרשנים את הכרזתה הלעוסה כהחלטה נחושה ורואים בדבריה הוכחה לכך ש- „הממשלה תקיפה בדעתה“.

כאשר רוג'רס חוזר באו"ם על עיקרי

העם“. קירות הבתים הם, לא אחת, המ- קום היחיד מעליו ניתן לשמוע את הווקס- פופולי.

קיימת דרך להשיג את שתי המטרות הנאות האלה, מצד אחד למנוע את הש- חתת חזיתות הבתים, ומצד שני להקצות מקום להבעת דעה, אפילו למטורפים כי יותר שבינוני.

למה לא תקים עיריית ירושלים מיספר לוחות גדולים, עליהם יהיה כל אדם רשאי לכתוב סיסמאות מהפכניות, המדידות את השגינה מעניו?

אחת לשבוע יודבקו גליונות נייר לבי- נים על הלוחות האלה, וכל אחד יהיה רשאי לצייר עליהן סיסמאות ישנות ו- חדשות.

הסדר זה יספק את תשוקת ההבעה הי- עצמית של כולם, ובסופו של דבר יהיה הרבה יותר זול והרבה יותר מכובד מאשר עידוד המלשינות תמורת בצע כסף.

הפלוס הנוסף של ההצעה שלי הוא בכך שגם אנשים התומכים בממשלה יוכי- לו להביע בפומבי את דעתם, ללא חשש מפני מעצר, שהרי במצב הקיים, תיאורי- טית לפחות, אני עשוי לזכות בפרס של 5000 לירות אם אני אמסור לידו המשר- טרה אדם אשר רשם על קיר את ה-

סיסמאות „תחי מדינת ישראל!“, „הטר- בים לטיס!“, „קוסיגין - שלח את עמי!“ וכדומה. וזה אבסורד, כמוכן.

תוכניתו, אנחנו ממחרים להכריז בעיתוי- נות ש„רוג'רס חוזר על תקליט מ-1969“, אבל כאשר אבא אבן חוזר ודורש שלום אוטופי, המבוסס על שיחות ישירות, הסי- כמים חתומים וערבויות בינלאומיות, אנחנו טופחים לעצמנו על השכם על „עקיבותה של מדיניות הממשלה“.

חידוש זה דבר יפה, אבל זה לא הכל. גם מי שמשמיע היום את עשרת הדבי- רות, חוזר בעצם על תקליט מלפני שלושת אלפים שנה. דברי יריבנו ראויים לתשומת-לב גם כאשר אין בהם חידוש. זכותם להיות עקביים אינם קטנה מזכותנו שלנו.

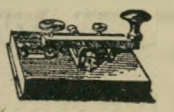
שרי-הדואר לסיור לימודים

דיש המשלחת לביקור באולפני טלוויזיה ולבדיקת הקליטה במכשירי הטלוויזיה ש- בבתי-המלון.

כל אחד מחברי המשלחת (חוץ מהשר עצמו) ילקק בממוצע 80 בולים ליום, כדי לעמוד על טעמו של הדבק הרצוי והי- מתאים ביותר לאקלים ולטעמים של תור- שבי המדינה.

מכל עיר ישלחו חברי המש- לחת מכתבים לכתובתם כי- ישראל, כאשר יחזרו הביתה, יוכלו בדרך זו לעמוד על יעי- לותו של הדואר הישראלי. אם, נניח, יגיע מאמריקה מכתב ארי- צה תוך שלושה ימים, אך יימסר לתעודתו רק כעבור שבוי- עיים, סימן שמשוה לא בסדר בדואר שלנו.

חוגים הקרובים לשרי-הדואר מניחים ש- הסיור הזה יהולל שינויים מהפכניים כי- שרותי הדואר הישראלי.

שאלה בתורת ההגיון

מה היא ההוכחה לכך שיחסי מין נחשבים במדינת ישראל כתענוג, ולא כעבודה שחורה?

תשובה: אילו יחסי-מין היו עבודה שחורה, היינו מזמן מוסרים אותה לידי הערבים.